

Arrest

nr. 73 226 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 28 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die *loco* advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 25 maart 2011 een asielaanvraag in.

Op 17 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, die op 16 september 2011 bij arrest nr. 66 694 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde L.(...) E.(...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit : (...)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid 2 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/03/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene gevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) 1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft het bevel gegeven het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving door te stellen dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kermis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen [1. B.S 12 november 1991.] legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen

uitoefenen.[2. R.v.St., DE CLERCQ, nr. 64.939,28 februari 1997.]

In casu beperkt de Minister zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Verzoeker werpt derhalve de schending op van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 7 al. 1, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Verzoeker werpt op dat het bevel onwettig is gezien er op dat ogenblik nog een aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de uitvoeringsmodaliteiten zoals bepaald in het K.B. van 17 mei 2007 namens zijn zoon (...) lopende is (zie stuk 3).

Dit houdt in dat volgens vaste rechtspraak geen bevel kan worden afgeleverd zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is. Het bevel is manifest niet afdoende gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze wetsbepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij op 6/10/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Hij brengt bij onderhavig verzoekschrift een stuk bij waaruit zulks moet blijken (stuk 3). Verzoeker wijst er andermaal op dat er op het moment van de bestreden beslissing nog geen uitspraak was gedaan over de aanvraag medische regularisatie.

Gelet op voorgaande heeft men wel degelijk op kennelijk onredelijke wijze besloten om aan verzoeker het bevel af te leveren het grondgebied te verlaten.

De door verzoeker ingeroepen middelen dienen dan ook gegrond te worden verklaard.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.[3. R.v.S., nr. 154.954, 14 februari 2006].

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen.(...)”.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, alsook dat de verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Deze gegevens staan ondubbelzinnig vast en worden trouwens ook niet tegengesproken door de verzoekende partij.

Deze vaststellingen volstaan wel degelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. *In casu* wordt niets anders vastgesteld dan de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2° van de

vreemdelingenwet, met name dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven wanneer de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, zijnde een termijn van drie maanden of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De verzoekende partij betwist voormelde vaststellingen niet.

Waar de verzoekende partij de mening is toegedaan dat het gegeven bevel onwettig is aangezien er op dat ogenblik nog een aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet namens haar zoon lopende is, dient te worden opgemerkt dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter pas werd ingediend op 6 oktober 2011 zoals de verzoekende partij overigens zelf aangeeft in het verzoekschrift, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 28 september 2011. Het hoeft geen betoog dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing bezwaarlijk rekening kan houden met eventuele toekomstige regularisatieaanvragen. De verwerende partij kan immers enkel rekening houden met de gegevens die haar bekend zijn of ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing,

Wat betreft de door de verzoekende partij opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Waar de verzoekende partij ter zake stelt dat de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen, mist feitelijke grondslag.

De bestreden beslissing is immers louter gestoeld op het feit dat *“hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad betrokkene kwam het land binnen op 24/03/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar)regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is”*. Het weze herhaald dat deze vaststellingen door de verzoekende partij niet worden betwist.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij in dit onderdeel van het middel geen concrete elementen aanbrengt die haar stelling staven en die aannemelijk maken dat de verwerende partij haar

beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en haar beslissing op een niet correcte feitenvinding heeft gestoeld.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen (artikel 8 *juncto* artikel 12 van het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...)Door de bestreden beslissing zal verzoeker naar alle waarschijnlijkheid worden overgedragen aan zijn nationale autoriteiten, hetgeen echter een drama zou kunnen betekenen. Niet alleen op gezondheidsgebied maar tevens op het gebied van zijn gezin.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland en de gedwongen terugkeer naar zijn thuisland zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.(...)”.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat een overdracht aan haar nationale autoriteiten een drama zou kunnen betekenen, zowel op gezondheidsgebied als op het gebied van haar gezin. De verzoekende partij verzuimt echter concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing haar persoonlijke belangen, beschermd onder de artikelen 8 en 12 van het EVRM, precies schendt.

Overigens dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds gehuwd is en samen met haar echtgenote en hun twee kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. De schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS